

Giriui, aukštiniu ir šloviniu dangaus Dievą, nes visi Jo darbai yra tiesa ir Jo keliai teisingi. (Dan 4,37b)

2010 m. gegužė Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys **Nr. 4 (100)**
Leidžiamas nuo 1998 m. lapkričio mėn.

*O ateik, Dvasia Šventoji,
Tu švelni Ramintoja nuliūdusių širdžių!
Nugalėk mumyse visokias žemiškas dvasias
ir pašvęsk mus savo tarnystei.
Suteik mūsų surinkimui tų brangių dvasios dovanų,
kuriomis puošei pirmųjų laikų krikščionis.*

Malda iš LELB „Giesmių ir maldų knygelės“

Šventoji Dvasia buvo visada

Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojais Jeruzalėje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščiu. *Apaštalų darbai 1,8*

Šventoji Dvasia buvo visada. Ji buvo sukurta ne Sekminių dieną, bet nusileido iš Dangaus tam, kad būtų su mumis.

Mokiniams buvo duota žinia pasilikti Jeruzalėje tol, kol jie bus „apgauti jėga iš aukštybių“ (Lk 24,49). Tai įvyko Sekminių dieną. „Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo... Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios“ (Apd 2,2-4). Šventoji Dvasia nusileido ant žemės visiems

laikams.

Dabar jie galėjo gyventi Dvasios galybe. Petras, kuris dar visai neseniai išsigynė Jėzaus, dabar galėjo pamokslauti apie Jėzaus mirtį ir prisikėlimą. Ir Viešpats jį naudojo! Trys tūkstančiai žmonių atsivertė ir buvo išgelbėti per vieną pamokslą! Taip veikė Dvasios galybė.

Dabar yra daug silpnų ir nedrąsių krikščionių. Kodėl? Tai dėl Šventosios Dvasios trūkumo. Mes nepriimame Šventosios Dvasios galybės, kurios Dievas nori mums duoti.

„Jo meilė begalinė, Jo malonei nėra ribų, Jo galios žmonės negali suprasti, tačiau iš savo lobių gausių Jis semia ir duoda mums nuolat.“

Dievas noriai duoda mums savo Dvasios galybės mūsų tarnavimui Jam. Tačiau Jis nenori eikvoti savo galybės egoistiškam gyvenimui. Bet kai tik pašvenčiame savo gyvenimą tam, kad liudytume Jėzų, Jis duoda mums savo galybės. Tada Šventosios Dvasios galybe galime skelbti Evangeliją pasauliui.

Herbertas Neimanas
DIEVO RANKOSE
Kasdieniai skaitymai metams,
140 p.

100-asis numeris

„Vilniaus reformatų žinių“ leidybės trumpa apžvalga

Religinės periodinės spaudos pradžia Lietuvoje laikoma XIX a. pr., o ypatingą reikšmę lietuvių tautos istorijoje įgavo lietuviškos spaudos draudimo laikotarpiu. Knygnešių platinami konfesiniai leidiniai gelbėjo žmones nuo beraštiškumo, lietuvių kalbos nemokėjimo, tautinio menkumo prieš Rusijos priespaudą. Evangelikų spaudos reikšmė Lietuvos spaudos vystymuisi nenuneigiama. Pirmuoju lietuvišku periodiniu leidiniu laikomas Mažajoje Lietuvoje leisti „Nusidavimai Dievo Karalystėje“, skleidę lietuvišką žodį, skatinę lietuvių kalbos puoselėjimą, nors pagrindinė misija – protestantų misionierių laiškų publikavimas, informacija apie užsienio šalis ir jų gyventojus. Nuo to laiko evangelikų periodika labai išsiplėtė ir išsivystė.

Šiandien matoma kaip niekada plati konfesinės periodinės spaudos įvairovė. Savo leidinius dažniau ar rečiau leidžia katalikų, stačiatikių, protestantų ir kitų Bažnyčių bendruomenės.

Vilniaus evangelikų reformatų parapijos tarybos informacinis leidinys „Vilniaus reformatų žinios“ buvo pradėtas leisti 1998 metais lapkričio mėnesį. Jis nenutrūkstamai leidžiamas iki šių dienų. Per metus yra išleidžiama po 8-10 numerių. Šis, Sekminėms skirtas, jau 100 – asis „Vilniaus reformatų žinių“ numeris. Leidėjas – Vilniaus ev. reformatų parapija, sudarytoja – Dalija Gudliauskienė, korektorė – Dalia Pronskietytė. Leidinyje bendradarbiauja: pradžioje - Jonas Jasiukėnas, Genė Kniūkštienė, Saulius Plepys, vėliau - kun. Tomas Šernas, kun. Raimondas Stankevičius, dr. Renata Bareikienė, Kristina Šernaitė, Aurelija Arlauskienė ir kt. Pirmųjų numerių apimtis sudarė 4-8 pusl., paskutiniųjų 12-16 puslapių.

Kiekvienas „Vilniaus reformatų žinių“ numeris pradedamas

pamokslu. Toliau skaitytojai informuojami apie parapijos įvykius, naujienas. Šviečiamosios paskirties straipsniai supažindina skaitytojus su istoriniais įvykiais, išskiliomis reformatų asmenybėmis. Nemažai ir kitos paskirties publikacijų – sveikinimai parapijiečiams jubiliejų, vestuvių, krikštynų proga, užuojautos ir nekrologai.

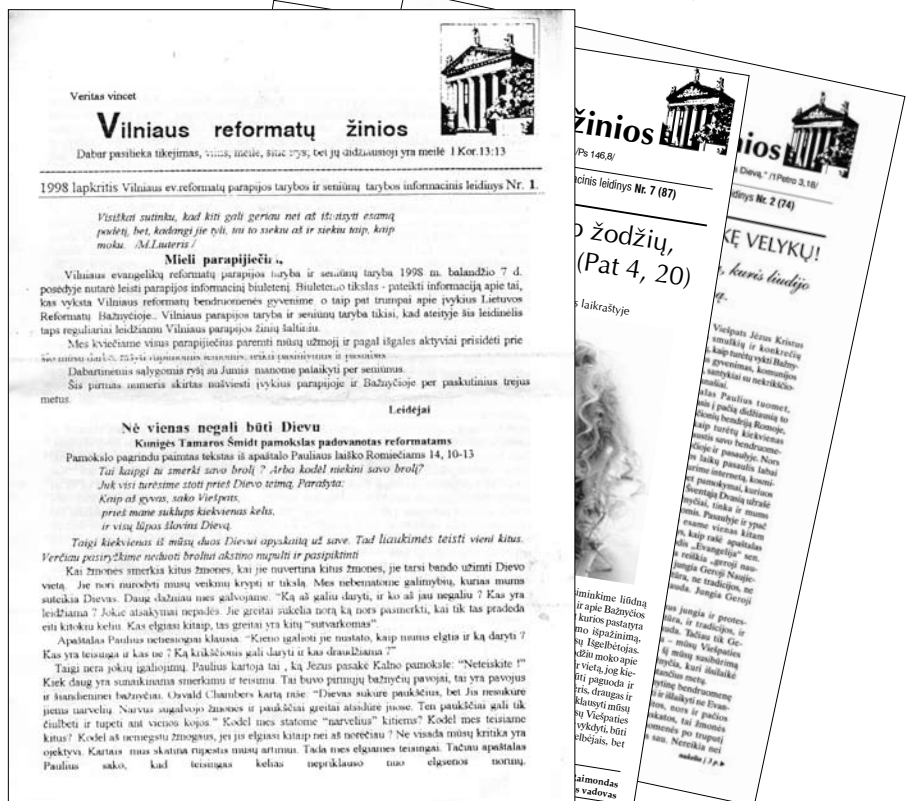
Paskutiniajame 1999 m. numeryje, kuris pasirodė gruodžio mėnesį, viena iš leidėjų Dalija Gudliauskienė laikraščio metinių proga padėkojo visiems, prisidėjusiems prie leidybos: „Ačiū visiems, kurie patys pasidauginatė nedideliu tiražu ir sunkiomis sąlygomis leidžiamą mūsų laikraštėlį, kurie pasidalinate su artimaisiais ir draugais, ačiū kurie išdrįstate ir parašote nors keletą eilučių <....> Mes esam ne profesionalai, skirtingų profesijų ir mums daug maloniau būtų ne rašyti, o skaityti kitų leidžiamas

žinias reformatams. Bet darau ką galiu ir kaip moku.“ Šie leidėjos žodžiai iškalbingai nusako, kaip buvo platinamas leidinys, kaip jis pasiekdavo skaitytoją, kokios buvo jo finansavimo sąlygos ir kas yra straipsnių autoriai.

Leidėjams svarbu apšviesti skaitytoją apie bendruomenei aktualesius reikalus, Bažnyčios renginius, išvykas ir susitikimus Lietuvoje ar užsienyje. Taip pat publikuoti ir teologiniai straipsniai, kuriuose pateikti pamąstymai abstrakčiomis temomis, kunigų pasisakymai bei teologinės minties straipsniai. Didžioji dalis publikacijų buvo parašytos pasauliečių, o ne kunigų, kaip galima būtų tikėtis. Siekiama įtraukti bendruomenės narius į leidinio kūrimą, kad jis būtų aktualus ir svarbus jiems patiems, ir taip burtų pačią bendruomenę.

Per visus „Vilniaus reformatų žinių“ leidimo metus leidėjų tikslas išliko tas pats – informuoti skaitytojus, skelbti naujienas, pasveikinti Jubiliatų, pranešti apie išėjusius Amžinybėn bendruomenės narius, būsimus renginius bei pateikti visapusišką informaciją apie svarbiausius reformatams parapijos, šalies ir pasaulio įvykius, naujus leidinius.

Viktorija Liauškaitė

*Gegužės pirmąjį sekmadienį
šventėme Motinos Dieną*

www.lordflea.com

Sekmadieninės mokyklėlės vaikučiai sveikino Mamytes... internetu

Motinos Dienos išvakarėse, balandžio 30 dieną, Vilniaus reformatų parapijos Sekmadieninės mokyklėlės vaikučiai sukūrė ir patalpino į internetinį puslapį video-sveikinimą Mamoms, Močiutėms. Šauniausia tai, kad idėja sukurti filmuką gimė mažose vaikų galvelėse. Patys sugalvojo, kaip visa tai įgyvendins, patys kūrė scenarijų, patys dainavo, deklamavo, išdykavo...

Mokyklėlės vadovės Donaldos tik paprašė nufilmuoti, nes vėsu sekmadienio rytą į pamokėles susirinko saujelė mokinių, neužteko rankų...

Procesas buvo netgi smagesnis nei rezultatas!

Filmuką kūrė Gertrūda (11), Aistė (10), Nojus (8).

„V.r.ž.“inf.

Laiškas MAMAI nemigo naktį

Kas atvėrė ašarų šaltinį? –
Aš jo vis užtvenkti negaliu...
Kas sušildys skaudančią krūtinę,
Kas dalysis jos skausmu giliu?

Niekam niekam jo aš nesakysiu,
Ašaras paslėpsiu nuo visų.
Tu – juk niekada jų nematysi!
Be Tavęs – taip vieniš a esu...

Ten – šiaurys užpustė Tavo
kapą...
Skrenda ten manasis ilgesys!
O gyvenimas mane kaip sausą
lapą
Blaško besityčiodamas vis – –

Aš budžiu per šaltą žiemos naktį,
Tu – miegi... Mamyte! Tu miegi...
Mirga žvaigždės... blėsta...baigia
degti...
O ar mano meilę Tu regi?

Tu miegi... Mamyte, ar nešalta?
Tokie šiurpūs sniego patalai!
Sutirpdysiu meile pusnį baltą,
Nesakyk, Mamyte, per vėlai!

Prisiglausti leiski prie krūtinės,
Išbučiuoti mylinčias akis...
Tu miegi?... Koks sapnas begalinis!
Kas Tau mano širdį išsakys? – –

Dar gūdžiau užgrok, žvarbusis
vėjau,
Nudžiovinki ašaras – ledu!
Su Tavim verkiau tiek ir kentėjau,
Nežinojo niekas, kaip skaudu – –

Kas užtvenks tą sopulio šaltinį?
Kas našlaitę širdį čia paguos?
Vėjai glosto – drasko man krūtinę,
Broliai ir draugai visuos varguos...

LACRIMA TROŠKULYS
Vilnius, 1963 01 03

Pasiruošimas istoriniam įvykiui

Šveicarijoje 16 a. Kalvino paskleistos Reformacijos idėjos išplito ne tik Europoje, laimingai pasiekė Lietuvą, bet, laikui bėgant, rado plačią dirvą visame pasaulyje. Dabar presbiterinių ir kongregacinių tradicijų reformatų Bažnyčios įvairiausiai pavadinimais randamos ir kituose žemynuose, įvairiose šalyse. Ten reformatų yra žymiai daugiau negu pačioje Europoje.

Štai kokie svarbiausi istoriniai įvykiai minimi Grand Rapids (JAV) susitikimui paruoštuose dokumentuose:

a. Įvairių šalių kontinentinės reformatiškos ir anglų-saksiškos presbiterinės Bažnyčios 1875 metais susitiko Londone (Anglija) ir įkūrė Reformuotų Bažnyčių Aljansą, visame pasaulyje besilaikantį presbiterinės santvarkos (The Alliance of Reformed Churches Throughout the World Holding the Presbyterian System), ir priėmė Konstituciją. Po to Aljansas susitikdavo jį atstovaujančioje Generalinėje Taryboje, kur Evangelijos vardu priimdavo organizacijos draugystę ir veiklą stiprinančius dokumentus. Pirmą kartą Lietuvos evangelikų reformatų pasiuntiniai (krt. Julija Hypatija ir Martynas Yčai) buvo nuvykę ir dalyvavo 11-tame Generalinės Tarybos suvažiavime 1921 m. Pitsburge, JAV. O jau 12-me Generalinės Tarybos suvažiavime 1925 m. Cardife (Didžioji Britanija, Velsas) Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčia buvo priimta pilnateise Aljanso nare.

b. Kongregacinių Bažnyčių atstovai susitiko 1891 metais Londone kaip Tarptautinė Kongregacinė Taryba (International Congregational Council). Tokie susitikimai vykdavo ir toliau. Formaliai ši

organizacija buvo įteisinta tik 1949 m. Walesley (JAV) vykusiame susitikime. Buvo priimta Konstitucija, kiti dokumentai.

c. Reformuotų Bažnyčių (olandiškos ir prancūziškos kilmės, kurių dauguma buvusiose kolonijose) nepriklausiusių ikurtam 1875 m. Aljansui atstovai susitiko 1946 metais Grand Rapids'e (JAV) ir suformavo Ekumeninį Reformuotų Sinodą (Reformed Ecumenical Synod), kuris 1988 metų Sinode tapo Ekumenine Reformuotų Taryba (Reformed Ecumenical Council).

d. 1970 metais Reformuotų Bažnyčių Aljansas, visame pasaulyje besilaikantis presbiterinės tradicijos santvarkos, ir Tarptautinė Kongregacinė Taryba susivienijo ir suformavo Pasaulinį Reformuotų Bažnyčių Aljansą, kuriame susijungė dvi bažnytinės santvarkos tradicijos: presbiterinis ir kongregacinis. Angl.: World Alliance of Reformed Churches (Presbyterian and Congregational), sutrumpintai - WARC.

• • •
1998–2006 m. vykusių susitikimų, abipusių diskusijų, tyrinėjimų ir bendradarbiavimo išdavoje, tiek Pasaulinis Reformuotų Bažnyčių Aljansas, tiek ir Ekumeninė Reformuotų Taryba suprato, kad daugelį metų besitęsianti vieninga abiejų pasaulinių reformatų bendrijų istorija kviečia abi organizacijas į kulminacinį tašką – abiejų organizacijų susivienijimą.

2007 m. po konsultacijų su Bažnyčiomis garbingas Vykdomasis komitetas priėmė pasiūlymą suvienyti abi organizacijas. **Toks ypatingai išskilingas aktas įvyks 2010 birželio 18 dieną Grand Rapids'e, JAV, Mičigano valstijoje, dalyvaujant 1700 delegatų iš**

visų pasaulio reformatų Bažnyčių. Nuo šio momento organizacija įgaus ir naują pavadinimą – **Pasaulinė reformuotų Bažnyčių unija**, kurioje pabrėžiama Dievo Stalo ir Sakyklos bendrystė (**World Communion of Reformed Churches**, sutrumpintai - **WCRC**).

• • •

2010 m. balandžio mėn. 14–15 d. Briuselyje įvyko Europos regiono delegatų į Grand Rapids (JAV) birželio mėn. vykiantį Jungtinių suvažiavimą konsultacinis pasitarimas. Jame dalyvavo ir Pasaulinio Reformuotų Bažnyčių Aljanso Generalinis sekretorius kun. dr. Setri Nyomi. Buvo svarstomi kai kurie svarbiausi dokumentai, kurie yra parengti pagrindiniam susitikimui, kilo diskusijų ir dėl numatytos programos. Didelis dėmesys buvo skirtas 2010 m. kovo mėn. 4–9 d. Šveicarijoje Cartigny mieste vykusią Globalių teologinių konsultacijų parengtam laišku visoms Pasaulinio Reformuotų Bažnyčių Aljanso narėms, kuriame aptariamos tiek pačios sąvokos Komunijinė bendrystė (Communion) ir Teisingumas (Justice), tiek jų esmė, tiek ir jų svarba bei reikšmė reformuotoms Bažnyčioms. Laiškas buvo nagrinėjamas Briuselyje vykusiame pasitarime. Pažymėta, kad buvo nuveiktas didelis darbas, rengiant visus dokumentus. Europos delegatai mano, kad Grand Rapids jie turėtų būti priimti kaip pagrindas kuriant naująją pasaulinę bendriją ir toliau dirbti remiantis teisingumo sąvoka, kuri ne iš žmonių, bet iš Dievo ateina ir kuri suprantame Šventojo Rašto mokymo šviesoje.

Susitikimo dalyviai pareiškė ir pastabų/patarimų organizaciniam komitetui: dubliuojami kai kurie

darbai sekcijose, numatyti per dideli kai kurie komitetai – iki 40 narių, esant tokiam dideliui komitetui sunku efektyviai dirbti. Europos delegatai pasidžiaugė, kad į renginį pakviestas JAV Prezidentas J.E. Barakas Obama su p. Mišele Obama. Manoma, kad šis įvykis gerai pasitarnaus, kad renginys būtų plačiai nušviestas plačiose informavimo priemonėse visame pasaulyje.

Europos delegatai nominavo savo kandidatus į vadovaujančius postus: Bas Plezier (Olandijos reformatų Bažnyčia) – į prezidentus, į Vykdomąjį komitetą – Peter Bukowski (Vokietijos reformatų Bažnyčia), Cheryl Meban (Airijos reformatų Bažnyčia) ir Suto Zsand (iki 30 metų amžiaus grupėje, Vengrijos reformatų Bažnyčia).

Buvo nutarta pasiųsti laišką Organizaciniam komitetui į Grand

Rapids. Tuo susitikimas savo darbą baigė. Man, kaip Lietuvos evangelikų reformatų Sinodo delegatei, jis užtruko dar keturias dienas dėl Islandijos vulkano išsiveržimo atidėtų lėktuvų skrydžių.

Kuratorė dr. Renata Bareikienė
Lietuvos evangelikų reformatų
Sinodo delegatė
Vilnius, 2010 04 29

Nepelnytai neminimas biržiečių leidinys

Ne veltui sakoma, kad knygos, kaip žmonės turi savo likimus. Vieni plačiai išgarsėja, ilgai prisimenami, o kiti užgęsta jaunystėje, nespėję atskleisti savo galių, sugebėjimų. Panašiai atsitiko ir su sutrumpintu Senojo ir Naujojo Testamento variantu, 1913 m. išspausdintu Biržuose. Tai kol kas bibliografinė retenybė. Tik keli egzemplioriai išplatinti Biržuose, dar duoti mokslininkams, tyrinėjančiams lietuvišką spaudą, Lietuvos ir Vokietijos Biblijos draugijoms. Tikslas vienas – gauti atsakymus kieno iniciatyva tai spausdinta, kas vertėjas, kiek šis Biblijos variantas atitinka dabartines krikščioniškas nuostatas ir ar prasminga tai išplatinti masiniam skaitytojui?

Šį pavasarį panašiai klausiau ir per renginį Biržų pilyje, kai mokslininkės Gina Kavaliūnaitė su Inge Lukšaitė visuomenei pristatė Samuelio Boguslavo Chylinskio verstą Bibliją. Deja, buvo patarta atsakymų ieškoti patiems biržiečiams Biržuose.

A. Butkevičius straipsnyje „Skleidė spausdinto žodžio šviestą“ („Š.R.Nr.50, gegužės 8 d.), skirtą spaudos dienai bei artėjančiam Biržų spaustuvės įkūrimo šimtmečiui primena, kad dar ne visi spaustuvės darbai žinomi. Apmaudu, kad tarp pastarųjų nustumta ir ši dviejų šimtų puslapių knyga. Kaimiškam rajonui, spaustuvei, kuri antraisiais savo veiklos metais ėmėsi tokio leidinio, tai reikšmingas atvejis, vargu turintis

tam lygų Lietuvoje. Tikintis, kad bent šimtmečio (spaustuvės ir jos leidinio) proga problema išsispres ir rašomas šis straipsnis.

Esant tokia, mažai kam žinoma, biržietiška Bibliją patyriau apie 1990-sius, kai Biržuose tarp ev. reformatų religinės bendruomenės buvo platinama tendencija – atgimsta Lietuva, teatgimsta ir mūsų tikėjimas! Pamirškime kas buvo, pradėkime nuo nulio! Ir buvo kviečiama apsivalyti ne tik dvasioje, bet ir konkrečiose patalpose. Laimė, ne visi su tuo taikstėsi. Kostas, Jokūbas, Vytautas, dar keli vyrai dalį „senienų“ nešte nunešė į krašto muziejų, o po keliasdešimt egzempliorių GIESMIŲ bei MALDŲ, paruoštų S. Dagilio ir 1921 m. išspausdintų Biržų spaustuvėje, pasiūlė saugoti man. „Čia tavo bendrapavardžio triūsas – pats tuo ir rūpinkis“, - įpareigojo.

Dėl GIESMIŲ ir MALDŲ, pasak kunigo Rimo Mikalausko problemos nebūtų. Paruošus atitinkamą įvadą, įrišus, tai būtų galima platinti kaip biržietišką suvenyrą. Su Biblija - kol kas sudėtingiau.

Vyrai, gelbėję Giesmes, Maldas, kitą Biržuose spausdintą literatūrą, pasisakė ir ko jie nepadarė – negalėję panešti sunkių pakų su nesulankstytais lapais, kuriuose biblijiniai tekstai. Po A. Butkevičiaus straipsnio, 2010 m. gegužės 9 d. nuėjau senai žinomu adresu. Nebereikia baimintis, kad būsiu apšaukiamas fantazuotoju ar kompiuteriu sukurto falsifikato

platintoju. Dviems vyrams sunkai pakeliami pakai vietoje! Dabar suprantu ir kodėl į muziejų ar kitur to nenunešė gelbėtojai, na o „apsišvarintojai“ matomai neišmetė per tingumą. Iš užrašų ant pakuotės tvirtinančių lentelių matyti, kad tai, artėjant Pirmojo pasaulinio karo frontui, paruošta siunta į užfrontę, į Rusiją. Ar buvo išvežta ir vėl gražinta – belieka spėlioti. Spėlionė ir tai, kodėl visą tarpukario laikotarpį tai nebuvo atiduota į knygrišyklą, išplatinta. Laiko, kitokių galimybių buvo pakankamai. Kas sulaukė viešai paskleisti pirmtakų palikimą? Jeigu tai pagaliau bus padaryta, turėsime retą laiko rekordą – nuo spausdinimo mašinos iki knygrišklos, skaitytojo – šimtas metų!

Kraštotylininkas
Jonas Dagilis

Panevėžio evangelikų reformatų parapijos šventė

2010 m. balandžio 24-oji – didelė šventė Panevėžio evangelikų reformatų parapijoje. Paminėjome pirmųjų ekumeninių pamaldų atgautose bažnyčios patalpose 20–ties metų sukaktį.

Parapijos chorui giedant giesmę „Parapijos šventė“ (ž. A. Kutrevičiaus ir Ž. Anilionio, muzika parapijos vargonininko Ž. Anilionio), į pavasario žiedais išpuoštą bažnyčią žengė parapijos kunigai su svečiais dvasininkais. Iškilmingas pamaldas pradėjo parapijos administratorius kunigas Raimondas Stankevičius. Jis pasveikino susirinkusius, pasidžiaugė, kad į vieną gražiausių ir didžiausių mūsų parapijos švenčių susirinko tiek daug įvairaus amžiaus, įvairių konfesijų tikinčiųjų ir pristatė šventės svečius.

Džiugu, kad į šventinį minėjimą atvyko Lietuvos ev. reformatų gen. superint. kun. Rimas Mikalauskas, Sinodo Konsistorijos prezidentė krt. dr. Renata Bareikienė, pirmasis Panevėžyje pradėjęs tarnauti ir atkūręs parapiją ev. liuteronų kun. Reinholdas Moras, parapijos kun. Tomas Šernas, lektorius Evaldas Tamariūnas, krt. dr. Mykolas Mikalajūnas, ev. liuteronų kun. Panevėžyje Arvydas Malinauskas, Romos katalikų rez. kanauninkas dr. Robertas Pukenis ir kun. Rimantas Kaunietis, Tikėjimo Žodžio bažnyčios pastorius Ramūnas

Jukna. Parapijiečius savo atvykimu pagerbė LR Seimo narys Petras Luomanas, Panevėžio miesto meras Vitalijus Satkevičius, Panevėžio pradinės mokyklos direktorė Rita Charisova, ilgametės parapijos valdybos vyr. seniūnės – senjorės Irena Atkočiūnienė ir Marytė Naktinienė. Esame dėkingi Biržų, Vilniaus, Nemunėlio Radviliškio, Švobiškio ir Kėdainių reformatų, Panevėžio ev. liuteronų parapijų broliams ir sesėms Kristuje, dalyvavusiems mūsų šventėje, taip pat Biržų jaunimo chorui ir jo vadovei vargonininkei Jūratei Dūderienei.

Kunigai Tomas Šernas, Raimondas Stankevičius bei lektorius Evaldas Tamariūnas vedė pamaldų liturgiją, garbindami Dievą aukštybėse, skaitydami Šv. Rašto skaitinius, o susirinkusieji giedojo liturgines giesmes.

Šventines prakalbas – pamokslus tarė pirmasis parapijos kun. Reinholdas Moras ir ev. reformatų gen. superint. kun. Rimas Mikalauskas.

Kun. R. Moras pasidžiaugė, kad kuriant parapiją panevėžiečiai jam paliko vien tik malonius prisimi-

nimus. Didžiausias pagalbininkas buvo evangelikų sekmininkų pastorius Povilas Volkovas, šiuo metu gyvenantis Jungtinėse Valstijose, bei eiliniai parapijiečiai. Kunigas nuoširdžiai padėkojo Irenai Atkočiūnienei už galimybę laikyti pamaldas jos namuose, kol buvo baigti atgauto bažnyčios pastato remonto darbai, – ir įteikė puokštę baltų rožių.

Gen. superint. kun. Rimas Mikalauskas pasveikino panevėžiečius su gražia švente, džiaugdamasis, kad esame veikli parapija, tikinti Viešpaties žodžiu ir Jo mokymu. Dievo malonė lydi mus visus.

Gaila, kad į šventę negalėjo atvykti ilgametis parapijos kun. diak. Julius Norvila, tad kun. R. Stankevičius perskaitė sveikinimo eilutes iš Šv. Rašto, nurodytas paties J. Norvilos, ir kartu perdavė jo atsiprašymą, kad nedalyvauja parapijos šventėje.

Maldoje prisiminėme išėjusius amžinybėn parapijiečius: Onutę Šipelienę, Petrą Zablocką, Aleksandrą Žilienę, Liną Ajutį ir kitus mums brangius ir artimus žmones, kurie daug jėgų skyrė besidarbuodami savo tėvų ir protėvių tikėjimo evangelikų reformatų Bažnyčios labui, prisidėjo prie parapijos atkūrimo. Taip pat išėjusius amžinybėn sekmininkus Adomą Januševičių ir Julijų Šlekį, kurie uoliai dirbo prie bažnyčios pastato remonto darbų. Visiems prašėme Viešpaties paguodos; jų pradėtus darbus tęsia kiti. Po maldos pagiedojome „Dieve arčiau Tavęs“.

Vėliau atėjo gausių sveikinimų ir nuoširdžiausių linkėjimų metas. Ir dvasines, ir praktiškas atminimo dovanas priėmė kun. R. Stankevičius, parapijos seniūnų Valdybos pirmininkas Petras Romualdas Puodžiūnas, pirmininko pavaduotoja Sigita Audickienė.

Atsakomąjį padėkos žodį tarė buvusi ilgametė parapijos valdy-

bos pirmininkė Irena Kartanienė ir parapijos revizinės komisijos pirmininkas poetas Anicetas Kutrevičius.

Padėka prasidėjo A. Kutrevičiaus perskaitytu jo paties eilėraščiu, skirtu šiai šventei: „Mes reformatai“.

Parapijietė I. Kartanienė nuoširdžiai padėjo A. Kutrevičiui už labai mielas ir taiklias eiles, o svečiams – kunigams, politikams, Biržų, Vilniaus, Kėdainių, N. Radviliškio, Švobiškio parapijoms ir kt. dalyviams – už norą dalintis širdies šiluma ir tarpusavio meile šventėje. Po padėkos žodžių parapijos choras pagiedojo „Sveikiname jus širdingai“.

Išklausę Didžiąją Maldą ir palaiminti kunigo Aarono būdu, pagiedoję giesmę, visi buvo pakviesti

į Agapę pradinėje mokykloje. Išeinančius iš bažnyčios, palydėjo parapijos choro giesmė „Ačiū Tau, Viešpatie“.

Kun. R. Moras palaimino susirinkusius prie vaišių stalo, parapijietės Palmyros Taučikienės anūkė Jorė Taučikaitė pagrojo kanklėmis, o Orinta Mickevičiūtė ir Giedrius Skiauterė tuo metu ant jubiliejinio torto uždegė 20 žvakučių, darniai nuskambėjo „Ilgiausių metų“ parapijai, Anicetas Kutrevičius perskaitė savo eilėraštį „Mano bažnyčia“.

Po to visi vaišinosi, ragavo nuostabių valgių, kepinų. Agapę giesmėmis pradžiugino Biržų parapijos jaunimo „Glorija“ choras bei panevėžiečiai.

Visų dalyvių vardu I. Kartanienė padėjo pradinės mokyklos direktorei Ritai Charisovai už galimybę

suruošti šventines vaišes jos vadovaujamoje mokykloje. Direktorė savo ruožtu pasveikino visus su parapijos jubiliejumi ir džiaugėsi, kad galėjo pasitarnauti visų nuoširdžiai bendrystei ir darniai įvairių religinių bendruomenių santarvei, nes ir jos pačios namuose puikiai sutaria net 4 skirtingų konfesijų nariai.

I. Kartanienė perskaitė iš ev. sekmininkų pastoriaus Povilo Volkovo gautą laišką su itin vertingomis nuotraukomis, darytomis prieš 20 metų, kai bažnyčios pastato patalpose buvo Ūkinių prekių parduotuvė su rusiškai užrašytais prekių pavadinimais.

Parapijos valdybos pirmininko pav. Sigita Audickienė visiems priminė, kad šios mokyklos koridoriais kažkada vaikščiojo ir šioje mokykloje dirbo didžiai gerbiamas parapijietis, LERB kuratorius, poetas, mokytojas, iškilios atminties Petras Zablockas.

Sigita visus pakvietė pasiklausyti Orintos Mickevičiūtės ir Giedriaus Skiauterės deklamuojamų Petro Zablocko eilėraščių. Išklausė eilėraščius: „Kaip pažadas“, „Prie klėčio pavasaris“, „Šventas varpo skambėjimas“, „Visuomet grįžti“, „Biržai, mano meile“, „Pašnekesys su Tavim“.

Po įdomios poezijos valandėlės, prisiminimais pasidalino kun. R. Moras. Nuoširdžiai atsakinėjo į mums rūpimus klausimus, pasakojo išpūdžius iš įvairių kelionių po JAV, Vokietijos, Šveicarijos bažnyčias, apie savo darbą Klaipėdos krašto parapijose.

Kiek vėliau prie vaišių stalo prisijungė parapijos kun. Tomas Šernas, ką tik dalyvavęs Santarvės rūmų statybos vietos ir 10-ties Rūpintojėlių pašventinimo apeigose. Kunigas nuoširdžiai bendravo su parapijiečiais, kun. R. Moru, kitais svečiais.

Šiltos susitikimo akimirkos prabėgo nenumaldomai greitai, – regis, ką tik susibėgome, o štai jau ir atėjo laikas atsisveikinti. Dėkojame už bendrystę. Iki kito susitikimo, mielieji, iki kito!

Kunigas Adomas Cumftas

1860 10 02-1911 11 13

Šiais metais sukanka 150 metų, kai gimė Nem. Radviliškio parapijos klebonas kun. Adomas Cumftas. Kunigų Cumftų giminė nusipelnusi ne tik reformatams, bet ir visai Lietuvai davusi daug įžymių žmonių. Kun. Adomo sesers Olgos Jansonienės vaikai – žurnalistas Egmontas Jansonas.

Kitos sesers Elenos Nastopkienės dukra – rašytoja Halina Korsakienė, kurios dukra Ingrida – menotyrininkė, o anūkė – kultinė rašytoja ir dailininkė Jurga Ivanauskaitė; sūnaus veterinaro Valentino sūnus Kęstutis žymus literatūrologas, profesorius.

Kunigas Adomas Cumftas (Адамъ Цумфтъ) buvo paskutinis kunigų Cumftų dinastijos atstovas. Gimė 1860 m. spalio 2 d. kunigo, Nem. Radviliškio klebono Martyno Cumfto ir motinos Emilijos Mandzelovskos, kilusios iš Gardino pavieto reformatų kunigų Mandzelovskių giminės, šeimoje. Kunigų Mandzelovskių kelios kartos tarnavo Lietuvos ir Baltarusijos reformatų parapijose.

Kunigo Martyno Cumfto šeimoje augo aštuoni vaikai. Kad lengviau išlaikytų gausią šeimą, išleistų į mokslus ne tik berniukus, bet ir mergaitėms duotų tinkamą išsilavinimą, tėvai erdvoje neseniai pastatytoj klebonijoje buvo įkūrę pensionatą pasiturinčioms smulkiųjų dvarininkų mergaitėms.

Būsimasis kunigas Adomas, kaip ir jo broliai bei kiti to meto mokslo siekiantys reformatai, mokėsi (1873-1981) Sinodo išlaikomoje Slucko gimnazijoje. Toliau Cumftų sūnūs mokėsi tuo metu arčiausiai pasiekiamame Jurjevo (Dorpat, dabar Tartu) imperatoriškajame universitete. Jaunesnis Adomo brolis Jonas baigė medicinos fakultetą, tapo žymiu akių gydytoju, turėjo Šiauliuose savo akių kliniką. Jauniausias Konstantinas – matematikas, Rygos politechnikos instituto docentas. Vyriausiasis Adomas pasirinko tėvo profesiją ir 1881 m. įstojo į teologijos fakultetą. Baigęs 1890 m. Jurjevo imperatoriškame universitete teologijos studijas, 1890 m. sausio mėn. 28 d. buvo ordinuotas diakonu, o tu pačių metų Sinodo metu – kunigu ir paskirtas Biržų antruoju kunigu.

1895 metais mirus tėvui – Nem. Radviliškio klebonui Martynui Cumftui – buvo perkeltas į Nem. Radviliškio parapiją. Priešingai nei Jo tėvas, kuris tarnavo daugelyje parapijų: Slucke, Vilniuje, Biržuose, Nem. Radviliškyje, kun. Adomas Cumftas ištarnavo Nem. Radviliškyje 16 metų iki savo mirties 1911 m. lapkričio 13 d.

Kun. A. Cumftas buvo vedęs dvarininko Kurnatausko dukterį Teklę-Juliją, gimusią 1868 m. T. Cumftienė 1922-1926 metais dirbo Biržų gimnazijoje, mokė vaikus prancūzų kalbos.

Kun. Adomas Cumftas už nepriklaistingą dvasinę tarnybą caro valdžios buvo apdovanotas: 1896 m. imperatoriaus Aleksandro III atminimo sidabro medaliu, 1901 m. – kryžiumi.

Kun. A. Cumftas parašė keletą maldų Dagilio Giesmynui (Giesmynas su maldų priedu Lietuvos ev. reformatų parapijų vartojimui, Biržai, Velykų laike 1910 m.), bendradarbiavo leidžiant pirmąjį po lietuviškos spaudos atgavimo reformatų laikraštį „Pasiuntinys“, kurį leido buvęs sesers Stefanijos (mirusios 1899 m.) vyras kun. Jonas Šepetys. Šiame laikraštyje (1912 m. Nr. 1) buvo patalpintas išsamus aprašymas apie atsisveikinimą su Nem. Radviliškio parapijos „ištikimuoju ganytoju kun. Adomu Cumftu, mirusiu sekmadienį, per pamaldas, pasakius griaudenanti pamokslą ir palaiminus susirinkusiuosius. Kunigas sukluo, apalpo, buvo parapijiečių perneštas į kleboniją, bet sąmonės nebeatgavęs mirė“.

Palaidojo kun. A. Cumftą lapkričio 21 d. Nem. Radviliškio reformatų kapinėse, šalia tėvų. Bažnyčioje ir kapinėse atsisveikinti buvo atėję labai daug žmonių. Ir ne tik parapijiečių, kunigų. Kapinėse kalbėjo draugijų, kurių nariu jis buvo, atstovai: ugniagesių, ūkio ratelio. Atsisveikinimo žodį kapinėse pasakė ir tada dar tik teologijos studentas Adomas Šernas. „Pasiuntinys“ pažymi, kad ant kapo buvo padėtas nuo draugų – kunigų iš Mintaujos atvežtas gyvų rožių vainikas. Per atsisveikinimo pamaldas bažnyčioje lietuviškai kalbėjo kunigai Povilas Jakubėnas ir Jonas Šepetys, lenkiškai – kun. Adolfas Neimanas, vokiškai – Mintaujos reformatų kun. Friedrich Barnehl, latviškai – Biržų liuteronų kun. Deeters. Bažnyčia ir kapinės buvo atitinkamai papuoštos: iš eglisakių ir žalumynų padaryti garbės vartai, papuošti juodomis su baltais pakraščiais vėliavomis. Pasak laikraščio, pamokslininkai griaudeno parapijiečius, kad jie ir visa lietuvių reformatų visuomenė neteko kunigo, kurio žodis nesiskyrė nuo darbų; žmogaus, kurs Dievo malone buvo apsaugotas nuo šio pasaulio pagundymų; kovotojo už tiesą, išlaikiusio stiprų tikėjimą Dievu ir savo darbu.

Kun. J. Šepetys priminė, kad parapijiečiai 16 metų kiekvieną sekmadienį ir per šventes matė kun. A. Cumftą jų bažnyčios sakykloje, kaip savo piemenį ir mokytoją: „kun. A. Cumftas pamokslus sakė paprastai, ramiai, kartais griaudžiai ir meilingai, kartais galingai, aštriai ir smarkiai, kaip

tikras Dievo pamokslininkas, kurs yra labai išigilinęs į Viešpaties išminties ir pažinimo gilumas“. Parapijiečiai prisiminė Jį kaip jausmingą ir didelio tikėjimo žmogų, tikėjimo, kokį turi maži, nesugadinti vaikai, todėl Jis mokėjo pasiekti klausytojų širdis ir prikelti jų jausmus, nes „žodis, kuris išeina iš širdies, ir į kito širdį įeina“.

„Kun. A.Cumftas buvo tyros širdies žmogus, mokėjęs sugriau-

dinti parapijiečius, mokėjo jiems suteikti sparnus, pakelti aukštyn jų širdis. Jis lankė ligonis, parapijiečių namus, visur tyliai, ramiai, meilingai, pamokydamas ar palinksmindamas. Gyveno be jokios prabangos, be puikybės, visuomet ėjo Evangelijos keliu, kaip tikras Dievo tarnas, savo poelgiais, išsimokslinimu švietė visur ir visuomet“, - laidotuvių pamoksle sakė kun.Jonas Šepetys.

„Palaiminti mirusieji, kurie Viešpatyje miršta, nes Dvasia kalba, kad jie ilsis nuo savo darbų, o jų darbai eina paskui juos“./Apr 14,13/.

Pasinaudota: „Pasiuntinys“ Nr.1, 1912 m., „Mūsų sparnai“ Nr.49, 1980 m., Jok.Kregždė „Lietuvos reformatų raštija“, 1978, „Biržų gimnazija“ 1931.

Būsimasis kunigas Adolfas Neimanas 1858-1866 m. mokėsi Slucko reformatų gimnazijoje, gyveno reformatų Sinodo išlaikomame konvikte kartu su būsimu poetu Stanislovu Dagiliu, Vilhelmu Meškausku ir kt. 1867-1873 m., kaip ir dauguma to meto reformatų, studijavo Dorpatu (Tartu) universitete teologiją, gaudamas Sinodo skirtą stipendiją.

Baigęs universitetą 1873 m. buvo ordinuotas diakonu, o 1874 m. rugpjūčio 23 d. per Sinodą Biržų bažnyčioje ordinuotas kunigu ir paskirtas klebonu į Švobiškio parapiją, kuri jau seniai neturėjo savo kunigo. Paskutinis ten kunigavęs buvo Augustas Meškauskas, senjoro V. Meškausko tėvas. Švobiškyje kun. A.Neimanas ištarnavo 20 metų (1874-1894). Kunigaujant A.Neimanui Švobiškio bažnyčia įsigijo naujus vargonus, buvo pastatyta prieglauda pavargėliams.

1894 m. kun. A.Neimanas buvo paskirtas į Papilį ir parapijos klebonu buvo iki 1915 metų. Vedęs Mariją Grinfelsaitę iš bajorų, užaugino keturis sūnus ir šešias dukteris. Tvarkingai, gražiai gyvendamas, rasdavo laiko literatūros darbams, dailei ir muzikai. Jis buvo pasišventęs Bažnyčiai, gilinosi į Reformaci-

Kunigas Adolfas Neimanas

Kun. Adolfas Neimanas gimė 1845.XI.28 Bielske, Gardino gubernija, miestelėnų reformatų šeimoje, mirė 1921.VIII.24 Semipalatinske, Sibire, nespėjęs sugrįžti Lietuvon.

jos istoriją, joje ieškojo sau dvasinio poilsio ir idealų. Jis svajojo atgaivinti nykstančias istorines reformatų parapijas Slucke, Kėdainiuose. „Jo akys visuomet buvo išmeigtos į senovę, kurios raštus, ypač Kalvino, jis visą savo gyvenimą aiškino ir tyrinėjo. Jis buvo tikras mokslininkas – analitikas“, – rašė „Mūsų žodyje“ Nr. 1, 1922 metais istorijos prof. Jonas Yčas. Kun. A.Neimanas rašė lenkų kalba. Namuose taip pat skambėjo lenkų kalba. Lietuvių atgimimas Jam buvo mažai suprantamas, nors savo vaikams nedraudė būti lietuviais. Nelabai suprato ir naują, po 1905 metų demokratijos pagrindais sudarytą ir įvestą, parapijų tvarką. Bet mokėjo paskatinti surinkimą bendram darbui. Aktyviai dalyvaudavo Sinoduose, Jo iniciatyva buvo sudaryti fondai Sluckui atgaivinti, pavargėlių prieglaudoms Švobiškyje ir Papilyje išlaikyti. Jam vadovaujant per trumpą laiką buvo suremontuota Papilio bažnyčios klebonija, pastatytas taip vadinamas „Neimano mūrelis“, kuriame sutilpo pavargėlių prieglauda, parapijos namai ir liaudies mokykla, iškastas miestelio gyventojų patogumui netoli bažnyčios šuliny, perdažytas bažnyčios stogas, jos sienos iš lauko ir vidaus. Caro laikais prie parapijos įkurtoje liaudies mokykloje mokytojavo Jo dukra Marija.

Per Pirmąją pasaulinį karą, 1915 m. vasarą, vokiečiams artėjant, užsidedė klebonija, ir rusų

kariškiai privertė Kunigą išvykti į Rusijos gilumą. Šeima jau buvo pasitraukusi anksčiau. Norėjo vykti į jaunystės miestą Slucką, bet rusai neleido. Išvyko į tolimą Semipalatinską, pas dukrą Oną Yčienę, kur surado savo šeimą. Ten išgyveno 6 metus. Nekantriai laukė, kada galės grįžti namo. Jau visai susiruošus ir laukiant išvykstančio lietuvių tremtinių ešelono, buvo paskiepytas nuo choleros, dėl bendro organizmo nusilpimo neatlaikė, mirė 1921 m. rugpjūčio 24 d. Palaidotas Semipalatinsko ortodoksų (stačiatikių) kapinėse. Jo atminimui Lietuvoje, Kubilių kapinėse, dukra Elena pastatė kryžį.

Iš Sibiro grįžo tik Jo šeimos likučiai – žmona Marija su dviem dukterimis, nes sūnūs buvo dingę Rusijos platumose, ir tik jausias Stasys, iškentęs pilietinio karo baisumus ir vargus, sugrįžo Tėvynėn. Kunigo našlė Marija Neimanienė su dukra Aleksandra apsigyveno Biržuose, netoli bažnyčios. Palaidota Neimanienė senosiose reformatų kapinėse Kunigų kalnelyje ant Širvėnos ežero kranto.

Kun. Adolfas Neimanas išvertė iš prancūzų ir išleido knygas: „Jono Kalvino gyvenimas“, „Tie, kurie išėjo“, caro valdžios buvo apdovanojimas aukso kryžiumi ir Aleksandro III sidabro medaliu.

Pasinaudota: „Mūsų žodis“ Nr. 1, 1922 m., „Mūsų sparnai“ Nr.4, 1953 m. ir Nr.16, 1964 m.

Jaunatviška krikščionybė Taline

...arba šilti saulės spinduliai, įžūlus vėjas, nuostabūs vaizdai ir ...

Balandžio pabaigoje Taline susirinko įvairių tautybių krikščioniškas jaunimas: rusai, lenkai, latviai, rumunai, vokiečiai, suomia, baltarusiai ir lietuviai – Estijos sostinėje vyko vadovų kursai „Democracy for all“ (liet., demokratija visiems). Šioje jaunatviškoje konferencijoje patirtimi dalijosi skirtingų konfesijų atstovai: katalikai, stačiatikiai, liuteronai, reformatai. Deja, dėl Islandijoje išsiveržusio Eyjafjallajokull'o ir atidėtų skrydžių organizatoriai nesulaukė tiek dalyvių, kiek buvo tikėtasi. Šiaip ar taip, islandų „provokatorius“ nesukliudė mums, lietuviams. Mūsų šaliai atstovavo ev. liuteronų diakonas Karolis Skausmenis bei dvi talkininkės iš ev. reformatų jaunimo – Gabrielė Vasiliauskaitė ir aš, Simona Česnakaitė.

Visą „estišką“ savaitę vyko sesijos įvairiomis temomis, itin įdomūs, turiningi vakaro užsiėmimai: filmų peržiūros, išskirtinis šeiminių estų vakaras, pamaldėlės, ekskursijos, sotūs pietūs ir taikios vakarienės. O štai tema „Lygiavertiškas dalyvavimas“ sukėlė nemenkas diskusijas, o kai kurios kitos – net karštų ginčų eyjafjallajokull'us! Ne visada netgi pavykdavo rasti bendrą nuomonę, tačiau... išsiskirdavome gražiuoju. Beje, kiekvieną dieną

dalyvių laukė skirtingos temos ir kasdien – vis sudėtingesnės...

Kartais, prisipažinsiu, buvo sunkoka suprasti užduoties esmę ar klausimų prasmę, – tokios įvairiapusės ir keblios buvo temos! – bet, svarbiausia, visuomet sulaukdavome patarimo ir pagalbos iš organizatorės Kristine Jansone bei jos padėjėjų: Alinos Marinescu, Karolio Skausmenio, Veros Kockler, ir, žinoma, negailėdavome pagalbos ir vieni kitiems! Kiekvieną dieną po sesijų būdavo kavos pertraukėlės, kurių metu pailsėdavom nuo įtempto mąstymo, tiesa, ir čia aktyviausieji dalyviai rasdavo dėl ko padiskutuoti.

Kiekvieną dieną keli išrinktieji dalyviai turėjo parašyti po „Daily report“ (liet. dienos apžvalgą). Šis mažas darbelis kiekvieną iš mūsų dar labiau pančiojo į gilesnę EYCE veiklą. Kadangi buvome skirtingų šalių atstovai, kiekvienas turėjome ką papasakoti apie jaunimo grupes, kurioms priklausome arba domimės. Buvo nepaprastai įdomu sužinoti apie kitų šalių jaunimo veiklą, jaunų žmonių problemas ir jų sprendimo būdus, tradicijas. Kaip jau minėjau, kiekvieną dieną vykdavo pamaldėlės, kurioms vadovaudavo vis skirtingi žmonės. Buvo neįprasta ir smalsu dalyvauti kasdien vis

kitos konfesijos pamaldose! Visi lyg ir apie Tą Patį, Pagrindinį, bet kaip ir laaabaai skirtingai!.. Tačiau tai – nauja patirtis, kurią kiekvienas ilgai prisiminsime ir, patikėkite, išsaugosime.

Rimtoji kursų dalis būdavo įdomi, o linksmoji... dar įdomesnė! Mūsų „Moleys pub“ – nuolatinė pietų ir vakarienės vieta, pasiūlydavusi daugybę skanių ir sočių patiekalų. Tai ypatingas kampelis, kur ne tik valgydavome, bet ir šnekučiuodavomės ir, tikrai, kiekvienas norėtume dar ten sugrįžti.

Kiekvieną vakarą taip pat vykdavo skirtingi užsiėmimai-žaidimai. Dalyvaudami susipažinimo žaidimuose, sužinojome daugybę naujų ir smagių dalykėlių! Pristatinėjom savo šalių valgius, žaidimus, dainas. Žinoma, svarbiausias buvo estų – šeiminių vakaras, jame daug smulkiau sužinojome apie Estiją, jos gyventojus, tradicijas.

Man ypač įsiminė vakarienė viduramžių stiliaus restorane „Olde Hanza“. Šios vakarienės metu kiekviena šalis sekė savo pasakas. Nebuvo būtina kiekvienam pasakyti privaloma tvarka, bet visi mokėjo mažiausiai po pasaką, o kiti net po kelias. Netikėtumas (bent jau man!) – beveik visos šalys turi panašias legendas ar pasakas! Jei ne personažai, tai bent jau situacijos, istorijos kai kada pasiutusiai panašios!..

Filmo peržiūra – taip pat privalomoji vieno iš vakarų dalis. Kino juosta „Milk“ sukėlė daugybę diskusijų: vieniems jis nepatiko, nes rodė nepriimtinius dalykus, o kitiems patiko, nes buvo netradiciškas siužetas, veikėjai ir svarbiausia – gili ir pamokanti pagrindinė mintis. „Ne viskas, kas svarbu, visuomet yra lemtingai svarbu“ ir „Ne visa, kas yra nesvarbu, yra neverta dėmesio“... ir t.t. ir pan.

Suprantama, kad paskutinį vakarą visi nuoširdžiai dėkojome Kri (Kristinai) už nuostabų kartu praleistą laiką ir už daugybę žinių

ir nepakartojamų išpūdžių, kuriuos jos ir kitų jos kolegų dėka įgijome kursų metu (AČIŪ, Karoli!).

Išvažiuoti buvo liūdna ir... ne-teisinga! Juk taip nesinori palikti didingo Talino senamiesčio, mielo kambarėlio, kuriame miegodavom, draugiškų ir savotiškai svarbių žmonių! Žinoma, lygiai taip pat nebuvo itin miela sėsti į autobusą ir keliauti 9 valandas namo: juk draugai, sutikti trumpam, yra ypatingi draugai, ar ne?..

Simona Česnakaite

REFORMATŲ SENIORŲ DRAUGIJA

Balandžio 26 d. buvo įregistruota Reformatų senjorų draugija. Dabar ne tik jaunimas yra susibūręs į reformatų jaunimo draugiją „Radvila“, bet ir vyresnieji turi savo Draugiją.

Jos tikslas yra suburti vyresniosios kartos reformatus ir organizuoti jų bendravimą, skatinti aktyviau dalyvauti visuomeninėje, kultūrinėje veikloje, tenkinti prasmingo bendravimo poreikius. Taip pat draugijos nariai stengsis perduoti savo žinias ir reformatišką paveldą jaunesniajai kartai, sieks išlaikyti reformatų identitetą, propaguos protestantiškos kultūros plėtrą. Vienas iš Draugijos tikslų – turiningas senjorų laisvalaikio organizavimas, kultūrinis švietimas ir savitarpio pagalbos teikimas.

Visus vilniečius, kuriems artimi Draugijos tikslai, kviečiame jungtis prie mūsų. Taip pat kviečiame kitų parapijų reformatus senjorus burtis draugėn, steigti Draugijos padalinius.

Reformatų senjorų draugijos steigėjai: Dalija Gudliauskienė, Renata Bareikienė, Danguolė Juršienė, Rita Skeberdienė, Mykolas Mikalajūnas, Alfredas Naktinis, Jonas Naktinis

Kapų šventė Karveliškėse

Vilniaus reformatai gegužės 1 d., šeštadienį, rinkosi į Karveliškų kapines, į Kapų šventę. Pernai parapijos Taryba Amžinybės sekmadienį – Mirusiųjų minėjimo dieną buvo sukvietusi bendrai maldai į Kairėnų kapines. Šiais metais nutarta Kapinių šventes rengti šiltesniu metų laiku.

Į Karveliškų kapines suvažiavę vilniečiai pamaldėlėse paminėjo tose kapinėse besiilsinčius reformatus: prieš 22 metus mirusius Mariją ir Jurgį Trečiokus, 1994 metais greta palaidotus Marę Kačinskiene ir Joną Kulbį, 2000 metais mirusią Aldoną Dagyte. Taip pat buvo paminėti ir kitose kapinėse palaidoti reformatai: prieš dešimt metų mirusi Olga Palmyra Šileikienė ir jos vyras Ernestas Šileika, amžinam poilsiui atgulę gimtojo kaimo kapinėse Iškonyse.

Pamaldas laikė kun. Raimondas Stankevičius, jam talkino nepailsanti vargonininkė Irena Kalvanaitė Pavilanskienė.

Kita Kapų šventė Vilniaus krašte numatoma gegužės 29 d. Rokantiškių kapinėse. Ruoškimės iš anksto, pavasarinius sodo darbus atidėkim į šalį ir prisiminkime amžinu miegu užmigusius savo artimuosius taip, kaip buvome mokomi savo Tėvų.

Dalija Gudliauskienė

Išskirtos lėšos Biržų pilies rūmų sutvarkymui

Lietuvos Respublikos ūkio ministro 2009 m. vasario 26 dienos įsakymu skirtas daugiau kaip 5 mln. litų finansavimas projekto „Biržų pilies komplekso rūmų sutvarkymo, arsenalo pastato atstatymo ir pritaikymo turizmo ir kitiems poreikiams“ įgyvendinimui: sutvarkyti Biržų pilies rūmus (užbaigti pakeisti langus) ir atstatyti arsenalo pastatą. Atstatytame arsenale planuojama įrengti seno-

sios kalvystės centrą, kuris taptų gyvosios istorijos dalimi, patraukliu istorijos ir meno perteikimo būdu. Taip pat numatyta edukaciniams užsiėmimams įrengti patalpas, kuriose būtų vedamos pamokos apie karybą bei kitus amatus, susijusius su Biržų pilies statymo bei klestėjimo laikotarpiu.

www.selonija.lt

Eyjafjallajokull

suardęs įprastinį gyvenimo ritmą

Daug dešimtmečių tyliai snaudęs Islandijos ugnikalnis, kurio vardo nesugeba ištarti daugelis televizijos pranešėjų, iš trijų kraterių ėmęs svaidyti uolienu dulkių debesis, padengęs jomis pusę Europos, sutrikdė normalų gyvenimą, pakoregavo išvykusių kelioms dienoms į keliones žmonių planus. Į jo sukeltą chaosą buvo patekusi mūsų parapijietė RENATA BAREIKIENĖ. Paprašėme jos pasidalinti savo išgyvenimais.

Balandžio mėn. 14–15 d. dalyvavau Briuselyje Europos regiono delegatų, birželio mėn. vyksiančių į Grand Rapids (JAV), į Pasaulinio Reformuotų Bažnyčių Aljanso ir Ekumeninės Reformatų Tarybos Jungtinį suvažiavimą, konsultaciniame pasitarime.

Susitikimui pasibaigus, organizatorius p. Guy Liagre atsisveikindamas perspėjo, kad Briuselio oro uostas tuoj uždaromas, patarė nebevykti į oro uostą ir važiuoti į namus traukiniais ar autobusais. Kai kurie, kurie buvo atvykę iš artimesnių šalių, tikriausiai jo patarimu pasinaudojo, tačiau aš ir kiti vykome į oro uostą, tikėdamiesi, kad vulkanas po keleto valandų nurims ir mes skrisime namo.

Oro uoste jau buvo daugybė žmonių, didžiulė minia stovėjo prie „Pirkimo – pardavimo“ langelių, kiti blaškėsi ieškodami informacijos savo skrydžių kompanijų biuruose. Apie mano Air Baltic kompaniją pasakė, kad skrydžio nebus,

patarė ateiti rytoj... Paklausus apie pinigų gražinimą už nepanaudotą atgal skrydį, atsakė, kad ne jų kaltė, kad lėktuvai neskrenda, pinigų negražins, o viešbučio ateinančiai nakčiai nesuteiks.

Liko viena išeitis – praleisti naktį ant suolo oro uoste. Susiradau atokesnį ir patogesnį suolą, ant kurio būtų galima atsigulti ir ėmiau laukti. Pradžioje buvo visai nieko, nes buvo daug žmonių, kai kurios turistų grupės traukė linksmas dainas, kiti dainininkams atsidėkodavo gausiais plojimais. Tačiau apie vidurnaktį visi kažkur išsivaikščiojo, liko nedaug žmonių. Baisu nebuvo, oro uosto prižiūrėtojai mūsų netrukdy, dirbo savo darbą, o mes įsitaisėme ant suoliukų nakčiai...

Rytą sužinojau, kad skrydžių tą dieną tikrai nebus, bet pasiūlė oro uosto viešbutį, nemokamą transportą iki jo ir atgal bei maitinimą. Atsidūrusi prabangiame viešbutyje po šaltos ir neišmiegotos nakties,

pasijutau tarsi rojuje. Buvo penktadienis, dieną niekur nevykau, ilsėjaisi ir skaičiau susitikimo Grand Rapids'e dokumentus. Netgi džiaugiais tokia galimybe, nes namuose niekada neturiu tokio ramaus laiko.

Anksti šeštadienio rytą vėl atvykau į oro uostą ir sužinojau, kad greit skrydžių nebus, dėkitės kur norite. Supratau, kad mano popieriai labai liūdni. Kadangi iš namų išvykau tik dviems dienoms, pasiemiau nedaug pinigų, suvokiau, kad bilietui traukiniu iki Vilniaus tikriausiai neužteks. Būtų neblogai nors iki Varšuvos nusigauti. Traukinių stotyje atstovėjusi dviejų valandų eilę sužinojau, kad neužtenka pinigų. Reikia ieškotis organizatoriaus – vienintelio pažįstamo žmogaus Briuselyje. Nuėjau į mūsų susitikimo vietą, deja, radau tik užrakintus vartus. Susiradau dalyvių sąrašą organizatoriaus p. Guy Liagre telefoną ir pradėjau skambinti. Deja, buvo nurodytas ne privatus, o susitikimo vietos telefonas. Ką daryti? Susiradau policijos biurą, išdėsciau savo problemą. Nežinojau p. Guy Liagre namų adreso, bet, o stebuklas! Visame Briuselyje tik vienas žmogus tokiu vardu ir pavarde. Viltis atsirado. Pradėjau skambinti. Niekas neatsiliepia... Pradėjo temti. Į stotį pradėjo rinktis įvairaus gymio nuo narkotikų apsvaigę asocialūs asmenys, matyt, su viltim čia praleisti naktį. Supratau, kad dabar aš beveik jų draugė, nė kiek ne geresnėje padėtyje nei jie. Skirtumas tik tas, kad jie prie to pripratę, o man kas minutę vis labiau į širdį smelkiasi baimė ir neviltis. Atėjo apsaugos vyrai, supratau, kad greit užrakins laukiamąją salę. Nejučiom ėmiau melstis: „Viešpatie Dieve, aš esu visai pasimetusi, išsigandusi ir visai vieniša. Būk su manim. Dieve, visai atsiduodu į Tavo rankas, kokią daliaį Tu man siūsi, aš priimsiu. Tik, Dieve, būk su manim, neapleisk manęs, padėk man“.

Dar kartą, nežinau kelintą, einu skambinti. Ir vieną kartą atsiliepia. O, Dieve, Tu man padėjai! P. Guy Liagre ne iš karto susigaudė, jam visai netikėtas ir nelauktas skambu-

Dr. Renata Bareikienė

tis. Aiškinu, kad sėdžiu stotyje. Jis, nors buvo už 70 km nuo Briuselio, Gento mieste remontavo dukros butą, ryžosi atvažiuoti. Po dviejų valandų atvyko visas dažuotas. Pabandėme nusipirkti bilietą, bet kasos jau uždarnos, nusivežė į savo namus Briuselio priemiestyje. Jo žmona pasitiko mus maloniai, pasiūlo vakarienės... Ryte atstovėję eilėje tris valandas, gauname bilietą iki Varšuvos. Sekmadienis, važiuojame į Škotijos presbiterionų bažnyčios pamaldas, kurios laikomos anglų kalba. Pamaldos labai pakilios, nuostabiai giedoja choras ir visi tikintieji, žmonės labai linksmi, džiaugsmingi. Iš karto pastebėjo, kad aš – naujas žmogus,

ėmė sveikintis, kalbinti, lyg būtume seni pažįstami. Iš bažnyčios išėjome labai pakilios nuotaikos, tarsi po puikaus koncerto.

Netoli bažnyčios – puikus parkas, gražūs gėlynai. Pats žydėjimas: žydi narcizai, tulpės, sakuros, vyšnios ir kriaušės. Dar pavežiojo po miestą, parodė senų automobilių muziejų, triumfo arką – Briuselio didybės simbolį. Nuo kalnelio matosi visi Europos Sąjungos pastatai. Papietavę itališkame restorane aplankome „Milijono žiedų“ parodą. Tikra fantastika. Tiek narcizų, tulpių, hiacintų. Svaiginantis aromatas. To grožio žodžiais apsaityti neįmanoma, reikia pamatyti.

Pirmadienio ryte p. Guy atvežė mane į stotį, išodino į traukinį, ir aš iškeliavau. Iki Varšuvos visas sekėsi puikiai. Susipažinau su panašaus likimo draugais taip pat vykstančiais į Vilnių – studente, vykstančia aplankyti tėvų, prancūzais, vykstančiais į seminarą Vilniuje ir kt.

Atvykę į Varšuvos centrinę stotį, puolame ieškoti išganingojo autobuso. Mums besidairant, kur jis

turėtų būti, atvažiuoja kaip tik į tą stotelę, kur mes stovime ištaigingas didelis autobusas su magiškais žodžiais „Varšuva – Vilnius“. Atsitaro durys, lipa keleiviai su bilietais. O mes jų neturime. Laukiame, gal bilietus parduos autobuse. Pasirodo ne, vietų nėra. Maldaujame, kad priimtų, nors stovinčius, nors sėdinčius ant laiptelių. Lenkų konduktorė nepermaldaujama. Nors, atrodo, net laisvų vietų buvo, bet nieko nepaėmė...

Grįžtu į stotį, traukinys – tik ryte, reiškia, kad dar vieną naktį teks praleisti stotyje... Varšuvos stotyje nebuvo baisu, tik labai šalta. Pagaliau išaušo rytas. Sėdau į mielą, nors ir apskurusį traukinį. Pavakary buvau Vilniuje. Nuostabu būti namuose! Dabar jau ilgai nenorėsiu niekur keliauti, nors iki šiol degiau noru kuo daugiau pamatyti pasaulio. Bijau ir pagalvoti, kad už pusantrą mėnesio turėsiu vėl skristi ir ne bet kur, o į Ameriką.

Kuratorė
dr. Renata Bareikienė

Grįžtant iš Lenkijos Prezidento Lech'o Kaczynski ir Jo žmonos Marijos laidotuvių žuvo Lenkijos liuteronų vyskupas kun. Mieczysław Cieślak

Balandžio 18 dieną, vėlyvą sekmadienio vakarą, Rogovo miestelyje prie Lodzės, Lenkija, automobilio avarijoje tragiškai žuvo Lodzės evangelikų liuteronų šv. Mato parapijos klebonas ir Lenkijos evangelikų liuteronų Varšuvos diecezijos vyskupas, Lenkijos vyriausiojo vyskupo pavaduotojas kun. Mečislovas Čiešliaras (Mieczysław Cieślak). Vyskupas M.Čiešliaras tą lemtingą vakarą keliavo į namus iš Krokuvoje įvykusių JE Lenkijos Respublikos Prezidento laidotuvių, buvo išvargęs po susitikimų bei sekmadienio ryte Varšuvoje laikytų pamaldų.

Netekusi savo vyro liūdi našlė ponia Irena Wiselce-Čiešliarienė (Irenie Wiselce-Cieślakowa) dukra Magdalena ir sūnus Markas. Liūdi

netekę klebono parapijiečiai ir visa Bažnyčia netekusi nuoširdaus ir tarnystei atsidavusio Dievo Žodžio tarno, ganytojo ir tikėjimo brolio. Dėl netekties kartu gedi Lenkijos krikščioniška ekumeninė bendruomenė. Dėl ilgamečio graikų kalbos ir Naujojo Testamento dėstytojo

netekties liūdi kolegos Varšuvos krikščioniškos akademijos profesūra, dėstytojai bei studentai.

Lietuvos evangelikų reformatų ir savo vardu Lenkijos evangelikų liuteronų Bažnyčiai ir artimiesiems užuojautą nusiuntė Lietuvos evangelikų reformatų gen. superint. kun. R.Mikalasuskas, asmeniškai pažinojęs vyskupą kaip savo dėstytoją – nuoširdų dvasinį ganytoją bei graikų kalbos ir Naujojo Testamento egzegezės žinovą.

Plačiau apie šviesios atminties vyskupą kun. M.Čiešliarą, Jo biografiją galima paskaityti Lenkijos evangelikų liuteronų internetinėje svetainėje www.luteranie.pl

INFORMACIJA

■ Niurnberge gyvenantys lietuviai susirinkę švęsti Velykų surengė velykinę loteriją, kurios metu surinktos lėšos bus skiriamos paremti Medeikių vaikų namus.

■ „Jono Meko skersvėjo“ vardu pavadintas Vilniuje, Užupyje esantis pėsčiųjų takas nuo Užupio gatvės 24-ojo namo iki Vilniaus Dailės akademijos poeto, avangardinio, eksperimentinio kino klasiko Jono Meko garbei. Jonas Mekas virtualioje erdvėje atidarė naują svetainę www.jonasmekasfilms.com. Svetainėje jis žada įdėti savo dienoraščius, filmus, dokumentus, fotografijas, pokalbius, muziką.

Svetainėje bus galima susipažinti su J. Meko veikla, planais, avangardistine literatūra, muzika, kinu, instaliacijomis, yra netgi juokų ir anekdotų rubrika.

■ **Balandžio 24 d.** skoningai papuoštoje Panevėžio liuteronų bažnyčioje, kuri prieš 20 metų buvo atgauta bendromis reformatų, liuteronų, sekmininkų pastangomis, buvo laikomos šventinės pamaldos.

■ **Gegužės 1 d.**, šeštadienį, Karveliškųjų kapinėse Vilniaus reformatai šventė kapų šventę, minėjo mirusiuosius.

■ **Gegužės 5 d.** posėdžiavo Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba – valdyba, buvo tikslinamas parapijos renginių planas, kiti einamieji klausimai.

■ **Gegužės 29 d.** 11 v. numatoma Kapų šventė Rokantiškių kapinėse.

■ **Liepos 17–24 d.** Nem. Radviliškyje vyks tradicinė reformatų vaikų vasaros stovykla „Dovydo giesmė“.

Iš Alfredo Naktinio minčių:

*Iš širdies man posmai liejas, aš rašau ką pastebėjęs...
Kai aplanko vienuma, širdį apima aistra.
Žmogus mėgstas vadovauti, nenorės kitam tarnauti.
Jei šeimoj kas negerai, nepaskelbk visiems viešai.
Meilė išganinga, ji stebuklus daro, sieloms suartėti vartus atidaro.
Meilė buvo ir prazuvo, kai už priekaištų užkliuvo.
Darbštų duria kaip su yla, jeigu veltui laikas byra.
Geriau jau namie sėdėti, nei be tikslo bindzinėti.
Darbo kol nepadarei, nepagarsink jo viešai.
Tas kas laiko neplanuoja – nesuspėja, vis vėluoja.*

Sveikiname parapijietį

POVILĄ JAŠINSKĄ
gegužės 13 d. atšventusį 75 metų Jubiliejų;

*Linkime sveikatos, geros nuotaikos
ir Viešpaties palaimos!*

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Lietuvos reformatų Bažnyčios vadovybė:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios

Unitas Lithuaniae

Sinodo Konsistorijos

prezidentė

krt. dr. Renata Bareikienė

mob. 8 688 88 632

Lietuvos reformatų dvasininkų telefonai:

Gen. superintendentas

kun. Rimas Mikalauskas

gyv. Biržuose

mob. 8 686 66 383,

Senioras kun. emeritas Petras Čepas

gyv. Medeikiuose

tel. 8 450 58 577,

kun. Tomas Šernas

gyv. Vilniuje, tel. 213 1810

mob. 8 687 56 846,

kun. Raimondas Stankevičius

gyv. Vilniuje, tel. 8 5 240 6595

mob. 8 655 43 678

kun. Sigita Švambarienė

gyv. Biržuose, mob. 8 681 66 661

kun. Tomas Sakas

gyv. Klaipėdoje

mob. 8 656 45 016

kun. dr. Kęstutis Daugirdas

(gyv. Vokietijoje)

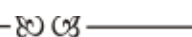
diak. Gitana Gasiūnaitė

gyv. Prahoje

el. p. saules_miestas@yahoo.com

lekt. Evaldas Tamariūnas

gyv. Vilniuje, mob. 8 682 12 375

Parapijos vadovybės telefonai:

Seniūnų tarybos pirmininkė

Vida Cupreva 236 3224 d.,

mob. 8 673 04 537,

pavadootoja Danguolė Juršienė

219 1109 d., 241 6981 n.,

mob. 8 612 20 402

Seniūnės:

Dalija Gudliauskienė

242 9118, mob. 8 685 74 951,

Donata Indriūnaitė

mob. 8 673 84 929

Olga Tamulėnaitė

277 0314, mob. 8 626 50 879

Laiškus redakcijai galite rašyti

Laisvės pr. 55-10 LT-07190, Vilnius

Dalijai Gudliauskienei

El. paštas: dalija@mail.lt,

Parengė Dalija Gudliauskienė,

Korektorė Dalia Pronskietytė

Leidėjas:

Vilniaus ev. reformatų parapija

Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisy ir trumpina savo nuožiūra